

‘Het narratief van Israël is de waarheid: de Joodse staat is een apotheose van gerechtigheid’

Posted on 15 november 2023 by Gastauteur

*Door Caroline Glick**

Het heeft dertig jaar gekost en miljarden aan oliedollars en nog eens miljarden van cultuurmarxisten om een taal van leugens en manipulatie te ontwikkelen die de Joden in Israël en de diaspora in het rijtje van de onderdrukkers heeft geplaatst.

Paul Kessler ging naar een pro-Hamas-demonstratie in de omgeving van Los Angeles, zwaaiend met een Israëlische vlag, en stelde zich op tegenover de menigte die zich had verzameld om de genocide op de Joden te steunen. Een pro-Hamas-demonstrant, die de 69-jarige Kessler volgde, sloeg hem met een megafoon op zijn hoofd. Kessler viel op de grond en stierf aan een hersenbloeding.

Achtenveertig uur nadat Kessler werd gedood, liep zijn moordenaar nog steeds vrij rond, ook al weet de politie wie hij is. Sheriff Jim Fryoff van Ventura County had hem niet gearresteerd omdat hij niet kon besluiten of de klap van de moordenaar de

reden was dat Kessler stierf. Misschien zou hij toch wel met zijn hoofd op de grond zijn gevallen. Die dingen gebeuren.

Ook Bernie Sanders is in de war

Fryoff is tegenwoordig niet de enige die het verband tussen A en B niet meer ziet. Door het hele land kunnen universiteitsvoorzitters er maar niet achterkomen of Israël moet worden gesteund en Hamas veroordeeld of dat Hamas moet worden gesteund en Israël veroordeeld. Het is waar dat Hamas-moordenaars duizenden onschuldige Israëliërs op wrede wijze hebben geëxecuteerd, verkracht, aangerand, onthoofd, aan stukken gescheurd en ontvoerd. Maar ja, Israël nam wraak en zo.

De verwarring beperkt zich niet tot politiechefs en professoren. Neem nou senator Bernie Sanders. De socialist uit Vermont zei tegen CNN dat een staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas onmogelijk is. Hij verwoordde het zo: 'Ik weet niet hoe je een staakt-het-vuren kunt hebben, een permanent staakt-het-vuren met een organisatie als Hamas, die onrust en chaos wil en de vernietiging van de staat Israël.'

Maar toen zei Sanders weer: 'De onmiddellijke opdracht op dit moment is het beëindigen van de bombardementen, het beëindigen van de gruwelijke humanitaire ramp, het opbouwen – met de hele wereld – van een tweeledige, tweestatenoplossing voor de crisis om het Palestijnse volk hoop te geven.'

Aan de ene kant kun je dus geen staakt-het-vuren bereiken, omdat Hamas niet zal stoppen met vuren, aangezien het streeft naar de vernietiging van Israël. En aan de andere kant moet Israël stoppen met vuren op Hamas en een staat geven aan de mensen die Hamas hebben gekozen. De verwarring van Sanders is logisch, gezien zijn Joodse wortels aan de ene kant en zijn banden met de Hamas-afdeling in het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden aan de andere kant.

De overduidelijke tegenstrijdigheid in zijn standpunt is ook hoorbaar in de opvattingen van president Joe Biden. Het is waar, zegt Biden, dat Israël het recht en de plicht heeft om Hamas te verslaan. Maar het moet dit doen zonder de menselijke schilden van Hamas te schaden, en het moet een staakt-het-vuren aanvaarden dat Hamas in staat zal stellen zich te hergroeperen, te bevoorraden en te herbewapenen.

Palestijnen mogen nooit ergens voor gestraft worden

Het is waar, zo geeft Biden toe, dat Hamas de Joden wil vernietigen. En het is waar (hoewel hij het niet zal erkennen) dat de impopulaire, door de PLO gecontroleerde Palestijnse Autoriteit, de Joden ook wil vernietigen. Toch houdt Biden vol dat ze altijd aan de macht moeten blijven en nooit ergens voor gestraft mogen worden.

Maandag vertelde de Israëlische premier Benjamin Netanyahu aan *ABC News* dat Israël na de oorlog de veiligheid in de Gazastrook zal moeten blijven handhaven om te voorkomen dat Hamas zijn militaire macht opnieuw opbouwt. De volgende dag verwierp het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken publiekelijk het idee dat Israël daar zou mogen blijven. Woordvoerder Vedant Patel zei tegen verslaggevers: 'Ons standpunt is dat de Palestijnen bij deze beslissingen het voortouw moeten hebben, en dat Gaza Palestijns land is en Palestijns land zal blijven.'

Niet 9/11 maar WO II

Mensen blijven de slachting van burgers door Hamas vergelijken met *9/11* en de tegenaanval van Israël met de invasie van Irak. Maar zoals kapitein Thomas Wheatley, hoogleraar internationaal recht aan West Point, uitlegde in een artikel dat hij publiceerde in een internationaal juridisch tijdschrift van de George Mason University, klopt de analogie niet. Hamas heeft geen vliegtuig gekaapt. Het viel Israël binnen. Het bezette Israëlisch grondgebied gedurende enkele uren en gebruikte die tijd om misdaden tegen de menselijkheid en genocidale daden te plegen. Er werden 244 gijzelaars gevangen genomen. De juiste analogie van de tegenaanval van Israël is niet Mosul, maar Normandië. Israël moet Gaza behandelen zoals de Verenigde Staten en de geallieerden nazi-Duitsland hebben behandeld, legde Wheatley uit.

Waarom kunnen de 'besten en slimsten' van het Westen deze fundamentele waarheid niet begrijpen?

Israëliërs geven zichzelf graag de schuld van dit fiasco. Wij zeggen dat onze publieke voorlichting, oftewel *hasbara*, een complete mislukking is. Onze woordvoerders zijn incompetent, benadrukken de critici. Maar de waarheid is

anders. De officiële woordvoerders van Israël zijn over het algemeen bekwaam en vaak welbespraakt. Palestijnse woordvoerders zijn net zo vaak incompetent en zien eruit en klinken als terroristen.

Het probleem gaat veel dieper dan de competentie van officiële woordvoerders. Gedeeltelijk komt het doordat veel mensen over de hele wereld gewoon Joden haten. Sinds de massaslachting van 7 oktober hebben we de omvang van dit fenomeen goed kunnen zien. Jodenhaters, van Pakistan tot Philadelphia, houden van Hamas, omdat Hamas Joden vermoordt.

Ze geven meer om het narratief dan om de feiten

Maar niet alle mensen die volhouden dat Israël ongelijk heeft – of die eenvoudigweg het verschil tussen Israël en Hamas niet kunnen zien – worden primair gemotiveerd door onverdraagzaamheid.

Hun probleem is niet dat ze de Joden verachten of dat Israël de feiten niet goed overdraagt. Hun probleem is dat ze zijn opgeleid om meer om 'het narratief' te geven dan om de feiten. En 'het narratief' vertelt hen dat ze de Palestijnen moeten steunen, die proberen de Joden te vernietigen.

Onderdrukten versus onderdrukkers

Of het probleem nu begon met de vernietiging van de Midden-Oosten-studies door Edward Said met de publicatie van zijn anti-intellectuele en glamoureuze *Orientalism* in 1978 – of met het voorschrijven van groepsdenken onder de titel 'politieke correctheid' als lakmoesproef voor sociale, academische en professionele vooruitgang in de jaren negentig – in de afgelopen anderhalve generatie werden de details van het narratief ingevuld. Op alle gebieden van het menselijk streven en ervaren werd de mensheid verdeeld in onderdrukten, die niets verkeerd kunnen doen, en onderdrukkers, die niets goed kunnen doen.

Het kostte dertig jaar, miljarden aan oliedollars en nog eens miljarden van cultuurmarxisten, om een taal van leugens en manipulaties te ontwikkelen die de Joden in Israël en in de diaspora in het rijtje van de onderdrukkers plaatste. David werd getransformeerd in Goliath, en Goliath werd getransformeerd in de Joden die zo bang waren voor de Filistijnse reus dat ze een 13-jarige herder met een katapult stuurden om zich te verdedigen.

Niets van dit alles had enige betekenis. Het had niets te maken met geschiedenis, feiten of wetenschap. Om deze leugens te geloven was het noodzakelijk om de objectieve waarheid als maatstaf voor academische of professionele vooruitgang te verwerpen.

Geconfronteerd met een publiek discours dat werd gedomineerd door een narratief dat Joden belasterde, bedachten Joodse progressieven in Israël en de Verenigde Staten hun eigen narratief waarvan ze hoopten dat het hun geïndoctrineerde collega's in het Westen tevreden zou stellen. Dat baseerden ze op hetzelfde onderdrukker-onderdrukte narratief dat hun westerse tegenhangers omarmden. Maar hun narratief maakte onderscheid tussen 'goede joden' en 'slechte joden'.

De nieuwe David en Goliath

Zij waren de goede Joden. En als goede Joden accepteerden zij dat Israël Goliath was. Maar ze hielden vol dat ze geen Goliath wilden zijn. Ze wilden de onderdrukte Palestijnse David een staat geven. Zij omarmden de 'tweestatenoplossing' die vereist dat Israël zijn Bijbelse kernland – Judea, Samaria en Jeruzalem – samen met de Gazastrook, aan de Palestijnen geeft. De 'slechte Joden', de onderdrukkende Joden, weigerden dit te doen op basis van hun atavistische, messiaanse overtuiging dat het land Israël aan de Joden toebehoort.

De sleutel tot vrede, zo verkondigden de 'goede Joden', is dat de progressieve Joden gesteund worden door alle weldenkende mensen. Weldenkende mensen, met een narratief, moeten zich verzetten tegen de leiders van de 'slechte Joden' – in de eerste plaats Netanyahu. Zij moeten aan Joden in Israël en daarbuiten, die over bepaalde zaken, met name de tweestatenoplossing, net zo denken als Netanyahu, banen, promoties en zelfs legitimiteit ontzeggen.

Immuun voor de feiten

Net als hun westerse tegenhangers zijn deze Joodse *liberals* immuun voor rationeel debat. Het is waar dat de Palestijnen de 'tweestatenoplossing' hebben verworpen en dat alle facties van de Palestijnse samenleving oproepen tot de eliminatie van Israël. En het is waar: in de 'tweestatenoplossing' krimpt Israël in tot onverdedigbare grenzen die uitnodigen tot invallen.

Maar het narratief wil dat, aangezien de 'tweestatenoplossing' een einde zou maken aan Israëls status als onderdrukker, de Palestijnen en hun bondgenoten de strijdbijl zullen begraven, en Israël veilig binnen onverdedigbare grenzen kan leven omdat niemand eraan zou denken het land aan te vallen. Veel progressieve Joden accepteerden de slachting van verkeerd denkende Joden met iets dat grensde aan gelijkmoedigheid. Ze vroegen er natuurlijk om, door te weigeren een einde te maken aan de zogenaamde 'bezetting'.

Het probleem met de acceptatie door liberale Israëli's en diaspora-Joden van het narratief boven de feiten is dat de feiten hebben bewezen dat hun narratief – en het bredere narratief van de onderdrukten versus de onderdrukkers – fout is. Terwijl ze zich ervan bewust worden dat de vijanden van Israël geen verschil zien tussen 'goede' Joden die de 'tweestatenoplossing' steunen en 'slechte' Joden die zich daartegen verzetten, gaan ze beseffen dat hun collega's aan de linkerkant dat echt niets kan schelen. Ze geven de voorkeur aan hun narratief boven de werkelijkheid – en zullen het niet verwerpen, ook al betekent het vasthouden aan het geloof in de onderdrukten het omarmen van de eliminatieslogan 'From the River to the Sea, Palestine will be Free.'

Dat brengt ons terug bij de publieke voorlichting, de *hasbara*. Het is de liberaal-joodse omarming van het onderdrukker-onderdrukte narratief over zichzelf dat de *hasbara*-inspanningen van Israël in het water zijn gevallen. Als Israël ongelijk heeft en de Palestijnen gelijk hebben, dan heeft Hamas gelijk met het afslachten, verkrachten en ontvoeren van Israëlische Joden. Per slot van rekening hadden we het verdiend. En Israël heeft niet het recht Hamas te vernietigen, omdat Hamas onderdrukt wordt. Verkrachting is geen onderdrukking als het wordt uitgevoerd door de onderdrukten tegen de onderdrukker. Wat maakt het uit hoeveel vrouwen werden mishandeld? Hetzelfde geldt voor het verbranden van baby's.

Het verhaal van Israël

Wat ontbreekt in Israëls voorlichting zijn geen feiten en cijfers – van doden, van wreedheden, van data en van genocidale handvesten, of ook maar van fatsoenlijk Engels. Wat ontbreekt is ons verhaal. Onze geschiedenis is het meest meeslepende verhaal over de menselijke wil en hoop dat de wereld ooit heeft gekend. Onze Joodse staat is een apotheose van gerechtigheid. De Joodse vrijheid is de triomf van de onderdrukte Joden tegen een onderdrukkende mensheid. De Joodse vestiging

van het land Israël, van noord naar zuid, van oost naar west, is de overwinning van een inheems volk op eeuwenlange kolonialistische, imperialistische indringers en bezetters.

Laten we ons niet meer druk maken over wat anderen vinden

De Palestijnen hebben zichzelf georganiseerd als een sekte die de dood, sadisme, massamoord en vernietiging heiligt. Ze hebben geen identiteit die onafhankelijk is van hun haat tegen Israël. Als Israël zou verdwijnen, zouden de Palestijnen onmiddellijk vergeten worden.

Het is tijd om ook over hen de waarheid te vertellen.

Misschien moeten we het meer aan onszelf vertellen dan dat we ons verhaal aan de wereld moeten vertellen. We moeten de waarheid ons laten herinneren aan wie we zijn na een generatie van ongegronde en diep destructieve zelfkastijding. Hoe meer we ons verhaal vertellen, hoe minder het ons kan schelen of mensen overtuigd worden, omdat we zullen begrijpen dat onze grootste triomfen door de tijd heen plaatsvonden toen we trouw bleven aan onszelf, ons volk, onze tradities en onze God. En als we ons er niet meer druk over maken of we alleen zijn of niet, zullen we zien dat mensen van goede wil over de hele wereld ons zullen steunen.

Dit artikel verscheen op 8 november op het Jewish News Syndicate JNS.

Vertaling Chris Rutenfrans

Caroline B. Glick *is senior redacteur van het Jewish News Syndicate en host van de Caroline Glick Show op JNS. Ze is ook commentator voor het Israëlische Channel 14 en columnist voor Newsweek. Glick is senior fellow voor Midden-Oostenzaken bij het Center for Security Policy in Washington en docent aan The Jewish Statesmanship Center.*

Wynia's Week** is er het hele jaar door. Met onafhankelijke, verrassende berichtgeving. Wynia's Week is wel **gratis, maar niet goedkoop**. De lezers, kijkers en luisteraars maken Wynia's Week mogelijk. **Doet u mee? Doneren kan HIER. Hartelijk dank!